

D ů v o d y:

Podle obsahu žaloby a její konečné žádosti, jež jsou rozhodné pro posouzení otázky, jakého způsobu řízení má být použito, jde v souzeném případě o žalobu podle § 1096 obč. zák., neboť žalobkyně se jí domáhá na žalované vyklizení výkladního prostoru patřícího k obchodní místnosti a odevzdání klíče k němu na základě smlouvy podnájemní, kterou žalobkyně uzavřela s Alfonsem N-em a kterou žalovaná převzala, dávši si Alfonsem N-em jeho nájemní právo se svolením vlastníka domu postoupiti. Pro řízení o žalobách na vyklizení a odevzdání věci najaté — pokud se týče podnajaté — po rozumu § 573 c. ř. s. platí podle stále soudní praxe (viz na př. rozhodnutí čí. 2730, 4890, 5320, 6009 a 8501 sb. n. s.) zvláštní ustanovení § 575 c. ř. s. o kratších lhůtách. Právní názor v rekursu, že toto zvláštní ustanovení platí jen v případech, kde odevzdání nebo převzetí najatého předmětu má se státi po uplynutí nájemní doby, jest zřejmě mylným a stačí po té stránce odkázati stěžovatelku na jasné ustanovení druhého odstavce § 573 c. ř. s., upravující právně ony případy, kde jest žalováno o odevzdání nebo převzetí najatého předmětu, není-li nájemní čas ještě prošlý. Odvolací soud posoudil tedy věc správně po stránce právní, odmítnuv odvolání podané teprve třináctý den po doručení rozsudku jako opožděné.

Čís. 8874.

Při žalobách podle § 231, druhý odstavec, ex. ř. nelze přihlížeti k důvodům odporu, které mohly býti uplatněny odporem, ale nebyly při rozvrhovém roku předneseny.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, Rv I 1006/28.)

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost vznesl žalobce jako zadnější hypotekární věřitel odpor proti příkázání pohledávek 5.911 Kč 09 h a 4.570 Kč z nejvyššího podání Janu H-ovi, postupníku Občanské záložny v B., z toho důvodu, že pohledávka záložny zanikla zaplacením ještě dříve, než byla postoupena H-ovi, který byl sám osobním dlužníkem, že tedy postup pohledávky Janu H-ovi není právně možný a přípustný a nemá účinnosti. Byv poukázán na pořad práva, žaloval žalobce Jana H-a o uznání odporu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel uznává, že podle výsledků průvodního řízení Josef K. byl hlavním dlužníkem, žalovaný a Rudolf K. spolurukojmími. Tím, že žalovaný dluh zaplatil, vstoupil podle § 1358 obč. zák. ve všechna práva věřitelky a přešlo tudíž na něho též právo zástavní, jímž sporné pohledávky na vložce čí. 20 byly zajištěny. Námitky, uplatněné odporem, nejsou tudíž důvodny. Podle § 1359 obč. zák. má ovšem spolurukojmí, který celý dluh zaplatil, proti spolurukojmímu právo postihu jen podle

§ 896 obč. zák., tedy na náhradu rovným dílem, není-li mezi nimi zvláštního poměru. Avšak odpor nebyl vznesen z toho důvodu, že žalovanému přísluší podle §§ 1359 a 896 obč. zák. jen poměrná část zajištěné pohledávky. Nelze tudíž k této námitce hleděti, poněvadž podle § 234 ex. ř., který platí obdobně též pro žaloby dle § 231 druhý odstavec ex. ř., nelze přihlížeti k důvodům odporu, které mohly býti uplatněny odporem, ale při roku rozvrhovém nebyly předneseny.

Čís. 8875.

Při žalobě o vydání výmazné kvitance neřídí se hodnota předmětu rozepře § 57 j. n.

Ocenění předmětu sporu odvolacím soudem (§ 500, třetí odstavec, c. ř. s.) jest pro stranu i pro dovolací soud závazné, třeba soud při výpočtu jeho pochybil proti ustanovením §§ 54 až 59 j. n.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1929, Rv I 1025/28.)

Žalobu, by bylo uznáno právem, že jest žalovaný povinen vydati žalobkyni kvitanci způsobitou k výmazu zástavního práva za 5.000 Kč s přísl. připadajících na ni z polovice pohledávání 15.000 Kč s přísl., která vázne na polovici domku čp. 575 žalobkyni připsané p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil a ocenil předmět sporu na 2.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Otázku přípustnosti dovolání nutno řešiti, jak vysvítá z § 507 c. ř. s., z moci úřední, aniž by při tom soud byl vázán návrhy strany. Procesní soud žalobu zamítl a odvolací soud, potvrdiv rozsudek soudu první stolice, ocenil předmět sporu na 2.000 Kč. Podle § 502 třetí odstavec c. ř. s. není dovolání z potvrzujícího rozsudku odvolacího soudu, když sporný předmět, o němž rozhodl odvolací soud, nepřevyšuje na penězích anebo na peněžitě hodnotě 2.000 Kč. Poněvadž v souzeném sporu dosáhlo ocenění této částky, avšak ji nepřevyšuje, bylo dovolání jako nepřipustné odmítnouti. Dovolatelka má za to, že, ježto jde v souzeném případě o spor, který má za předmět výmaz zástavního práva, nutno oceniti předmět sporu podle § 57 j. n., takže odvolací soud ocenil hodnotu sporu protizákonně. Jest však na omylu. Žalobní návrh zní, by žalovaný byl uznán povinným vydati žalobkyni kvitanci způsobitou k výmazu zástavního práva za 5.000 Kč s přísl., připadajících na ni z polovice pohledávky 15.000 Kč s přísl., která vázne na polovici domku žalobkyně. Předmětem žaloby není tedy zástavní právo, neboť žalobkyně nedomáhá se výmazu zástavního práva, jak se mylně domnívá; nezníť žaloba přímo na výmaz, aniž na zjištění zániku pohledávky, jak předpokládá ustanovení § 57 j. n., nýbrž jen na vydání výmazné kvitance, při čemž na tom